

Sygn. akt I C 761/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Jolanta Szymanowska

Protokolant Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L.

przeciwko B. K.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Lublinie, z dnia 7 grudnia 2011 roku, wydany w sprawie IC 761/11;

II. przyznaje adwokatowi M. P. z sum Skarbu Państwa kwotę 8.856,00 złotych (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną B. K. z urzędu;

III. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa nie uiszczone koszty sądowe.

Sygn. akt I C 761/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 września 2011 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. domagała się zasądzenia na swoją rzecz nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym ewentualnie upominawczym od pozwanego B. K. kwoty 215.307,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2.000,00 zł od dnia 1 czerwca do dnia zapłaty i od kwoty 213.307,11 zł od dnia 8 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 30 września 2010 roku nabył od pozwanego B. K. udział wynoszący $\frac{1}{3}$ w nieruchomości stanowiącej działki oznaczone nr (...), położone w L..

Strony umówiły się że kwota pozostała do zapłaty 198.335,00 zł będzie płatna na konto bankowe należące do B. G. tj suma 91.344,04 zł oraz zaś pozostałe 106.990,96 zł tj. wynagrodzenie za pośrednictwo w sprzedaży przedmiotowej nieruchomości na rzecz Biura (...), które prowadzi J. C. (1). Oświadczenie pozwanego w przedmiocie polecenia wykonania przelewu na rzecz Biura (...) stanowiło dyspozycję przekazu udzieloną w oparciu o regulację art. 921¹ kc.

Dalej powód wskazał, że w dniu 30 września 2010 roku doszło między powodem, a J. C. (2) do akceptu przekazu dokonanego przez pozwanego, po czym powód spełnił oba świadczenia.

W maju 2011 roku powód otrzymał zawiadomienie o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji, której podstawą był akt notarialny z 30 września 2010 roku, zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Powód jak wskazał zaskarżył

postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, jednakże prowadzący egzekucję komornik, do czasu rozpoznania zażalenia zdołał wyegzekwować na rzecz powoda całą należność, tj. kwotę dochodzoną pozwem.

Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności, w szczególności zaś fakt, iż powód spełnił ciężące na nim zobowiązanie, a prowadzona egzekucja była bezpodstawna, powód wnosił jak w petitum pozwu.

Zarządzeniem z dnia 15 września 2011 roku Przewodniczący stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i sprawę przekazał do trybu zwykłego (zarządzenie k. 56).

W dniu 7 grudnia 2011 roku Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny wydał wyrok zaoczny zasądzający od B. K. na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. kwotę 215.307,11 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.000,00 zł od dnia 1 czerwca do dnia zapłaty i od kwoty 213.307,11 zł od dnia 8 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 17.983,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (wyrok zaoczny k. 82 akt sprawy).

Wyrok zaoczny został doręczony pozwanemu w trybie art. 139 § 1 k.p.c. w dniu 9 lutego 2012 roku (koperta k. 84 akt sprawy).

W dniu 27 sierpnia 2012 roku pozwany złożył pismo procesowe, w którym domagał się uchylecia wyroku zaocznego i „ponowienia sprawy” (pismo k. 100- 101 akt sprawy).

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, że nie był poinformowany o toczącym się postępowaniu. Podniósł, że wszelkie sprawy związane z rozliczeniami między nim, a powodem prowadzą jego pełnomocnicy radca prawna W. G. oraz radca prawna M. S.. Nadto wskazał, że od 19 lutego 2011 roku przebywa w Zakładzie Karnym.

W dniu 29 października 2012 roku pełnomocnik pozwanego ustanowiony z urzędu złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego oraz sprzeciw od wyroku zaocznego (wniosek k. 126, sprzeciw k. 130 akt sprawy).

Uzasadniając wniosek o przywrócenie sprzeciwu, pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany od 19 lutego 2011 roku przebywał w Zakładzie Karnym we W., tym samym brak było w jego ocenie możliwości zastosowania normy płynącej z art. 139 § 1 k.p.c. i doręczenia pozwanemu wyroku zaocznego nie można uznać za skuteczne.

W złożonym sprzeciwie pełnomocnik powoda domagał się uchylecia wyroku zaocznego, zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych oraz przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, które nie zostały uiszczona ani w części, ani w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego wskazał, że wbrew twierdzeniom strony powodowej, w szczególności w zakresie odnoszącym się do Biura (...), nie ma zastosowania instytucja przekazu uregulowana w art. 921¹ i nast. kc, ale co najwyżej instytucja świadczenia na rzecz osoby trzeciej uregulowana w art. 393 k.c. W tej sytuacji, porozumienie z dnia 30 września 2010 roku, zawarte między powodem, a J. C. (2), jak również jego oświadczenie z dnia 30 grudnia 2010 roku, należy uznać za nieważne bowiem dotyczą one nieistniejącej czynności prawnej. Jednocześnie również z uwagi na fakt, że w okolicznościach niniejszej sprawy J. C. (1) nie złożył zastrzeżenia, o którym mowa w art. 393 § 2 k.c. oświadczenie pozwanego z dnia 27 grudnia 2010 roku, w którym cofnął zastrzeżenie o zapłacie na rzecz osoby trzeciej, należy uznać za ważne i stwierdzić, że powód wbrew swoim twierdzeniom nie spełnił zobowiązania wobec pozwanego, a podjęte czynności egzekucyjne były w pełni zasadne.

W dniu 5 grudnia 2012 roku powód złożył pismo procesowe, w którym wskazał, że w dniu 29 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Odwoławczy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 6 maja 2011 roku w ten sposób, że oddalił wniosek wierzyciela (pozwanego) o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 30 września 2010 roku, stanowiącemu podstawę egzekucji (pismo k. 152 akt sprawy).

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2011 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 7 grudnia 2011 roku (postanowienie k. 211v i 238 akt sprawy).

W toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie, powód popierał powództwo, pozwany powództwa nie uznawał i wnosił o jego oddalenie (protokoły k. 147, 211 i 237 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany B. K. był właścicielem udziału w wysokości $\frac{1}{3}$ w nieruchomości stanowiącej działki nr (...), o łącznej powierzchni 4.669 m², położonej w L., dla której Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...). Udział ten pozwany, umową sporządzoną w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. R., w dniu 30 września 2010 roku, sprzedał powodowi (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. za kwotę 451.335,00 zł, przy czym kwotę 253.000,00 zł pozwany otrzymał od powoda jeszcze przed podpisaniem aktu, zaś pozostała kwota 198.335,00 zł powód zgodnie z życzeniem pozwanego miał uiścić w dwóch częściach: na konto B. G. kwotę 91.344,00 zł oraz bezpośrednio na konto Biura (...) tytułem wynagrodzenia za pośrednictwo w sprzedaży przedmiotowej nieruchomości kwotę 106.990,96 zł. Zapłata należności na rzecz Biura (...) miała stanowić, zgodnie z oświadczeniem złożonym powodowi (przekazanemu) przez pozwanego (przekazującego) wykonanie przekazu (dowód kserokopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) k. 21- 25 akt sprawy).

Tego samego dnia powód (przekazany) złożył wobec J. C. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) w L. (odbiorcy przekazu) oświadczenie, że dokonuje akceptu przekazu, o którym była mowa w umowie podpisanej przez powoda i pozwanego. J. C. (1) wyraził na powyższe zgodę (dowód poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia porozumienia z dnia 30 września 2010 roku k. 36 akt sprawy).

Pismem z dnia 27 grudnia 2010 roku, skierowanym do powoda, pozwany odwołał przekaz i wezwał powoda do zapłaty całej, wynikającej z podpisanej w dniu 30 września 2010 roku umowy, kwoty 198.335,00 zł na wskazane w niej konto należące do B. G. (dowód potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma pozwanego k. 37 akt sprawy).

Pismem z dnia 30 grudnia 2010 roku J. C. (1), jako odbiorca przekazu oświadczył, że nie wyraża zgody na cofnięcie dokonanego przekazu (dowód potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia świadczenia z dnia 30 grudnia 2010 roku k. 38 akt sprawy).

W dniu 12 stycznia 2011 roku powód przelał na wskazany przez pozwanego w umowie rachunek należący do B. G. kwotę 98.344,00 zł. W piśmie z dnia 19 stycznia 2011 roku ustosunkował się do pisma pozwanego, w którym odwołał on polecenie przekazu, wskazując, że z uwagi na dokonanie akceptu odwołanie to jest bezskuteczne i w dniu 31 stycznia 2011 roku przelał na rzecz Biura (...) kwotę 213.981,02 zł (dowód potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia wyciągu bankowego nr (...) i (...) k. 60 i 61 oraz pismo k. 39 akt sprawy).

Działająca na mocy udzielonego przez pozwanego pełnomocnictwa, obejmującego m.in. prawo do prowadzenia w imieniu pozwanego postępowań egzekucyjnych w sporach z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L., radca prawna W. G. wystąpiła w imieniu pozwanego do Sądu Rejonowego w Lublinie z wnioskiem o nadanie aktowi notarialnemu z dnia 30 września 2010 roku klauzuli wykonalności przeciwko powodowi, w zakresie w jakim poddał się on egzekucji z tego aktu. Postanowieniem z dnia 6 maja 2011 roku Sąd nadał klauzulę wykonalności temu aktowi, a tytuł wykonawczy, wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko powodowi został następnie, przez pełnomocnika pozwanego, złożony u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie J. G.. Prowadzona egzekucja zakończyła się wyegzekwowaniem całości należności objętej tytułem wykonawczym (dowód poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji k. 27, zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat k. 28, wniosek powoda k. 34, pismo komornika k. 35, kserokopia pełnomocnictwa k. 167 akt sprawy).

Na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie z dnia 6 maja 2011 roku w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 30 września 2010 roku, Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Odwoławczy wydał w dniu 29 lutego 2012 roku postanowienie, w którym zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił wniosek wierzyciela (pозwanego) o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 30 września 2010 roku (dowód postanowienie Sądu Okręgowego k. 153- 160 akt sprawy).

Pełnomocnictwo udzielone radcy prawnej W. G. powód wypowiedział dopiero w dniu 24 października 2012 roku (dowód potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma pozwanego k. 169).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, w szczególności zaś znajdujące się w aktach sprawy potwierdzone za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów urzędowych jak i prywatnych.

Należy zauważyć, że prawdziwość tych dokumentów nie była w toku procesu podważana przez żadną ze stron postępowania, w szczególności zaś przez stronę pozwaną. Również w ocenie Sądu przedstawione dokumenty nie budzą wątpliwości i brak jest podstaw do podważania ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowym powództwem powód dochodził zapłaty od pozwanego kwoty 215.307,11 zł, uzyskanej przez pozwanego na skutek prowadzonej egzekucji. W ocenie powoda uzyskane przez pozwanego świadczenie było świadczeniem nienależnym, a to z uwagi na fakt, że zwolnił się on z ciężącego na nim zobowiązania względem pozwanego, wypełniając polecenie przekazu ustanowione przez pozwanego przy umowie z dnia 30 września 2010 roku. Tym samym zasadnym jest zasądzenie powyższej kwoty od pozwanego na rzecz powoda.

W ocenie pozwanego, przedmiotowe powództwo winno zaś zostać oddalone z uwagi na fakt, iż w okolicznościach faktycznych brak jest podstaw do uznania, iż w umowie z dnia 30 września 2010 roku doszło do ustanowienia instytucji przekazu, tym samym, postępowanie egzekucyjne przeprowadzone zostało zasadnie i w okolicznościach niniejszej sprawy nie mamy doczynienia ze świadczeniem nienależnym.

W myśl art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, (...). Zgodnie natomiast z art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby nie było to możliwe, do zwrotu jej wartości.

Należy zauważyć, że ogólne pojęcie świadczenia obejmuje sobą świadome celowe zachowanie dłużnika, zmierzające do zwolnienia się z długu i zgodnie z treścią zobowiązania, służące jego wykonaniu. Trafnym będzie więc stwierdzenie, że spełnienie każdego świadczenia następuje w gruncie rzeczy zawsze w celu zwolnienia się ze zobowiązania.

Pojęcie świadczenia nienależnego unormowane zostało we wskazanym wyżej art. 410 § 2 k.c., który m.in. wskazuje, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył (condictio indebiti). Brak zobowiązania świadczącego obejmuje tu sobą wszystkie wypadki nieistnienia zobowiązania, z wyjątkiem jego nieważności, niezależnie od tego, czy zobowiązania w ogóle nigdy nie było, czy też wygasło albo nie doszło do skutku, z uwagi na rozbieżność oświadczeń woli stron. Przesłankami pozytywnymi powstania condictio indebiti jest spełnienie świadczenia i nieistnienie zobowiązania, przesłanką negatywną, wyłączającą to roszczenie, jest wiedza świadczącego o nieistnieniu zobowiązania

Z taką sytuacją (spełnieniem przez powoda świadczenia nienależnego na rzecz pozwanego z uwagi na brak zobowiązania) mamy doczynienia w sprawie niniejszej. Z ustalonego powyżej stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że w umowie z dnia 30 września 2010 roku pozwany złożył oświadczenie woli, którego przedmiotem było polecenie przekazu przedstawione powodowi. Bezsprzecznie ustalono również, że powód dokonał akceptu przekazu o czym poinformował odbiorcę przekazu oraz sam przekaz spełnił.

Dla porządku wskazać należy, że Zgodnie z treścią art. 921¹ k.p.c. kto przekazuje drugiemu (odbiorcy przekazu) świadczenie osoby trzeciej (przekazanego), upoważnia tym samym odbiorcę przekazu do przyjęcia, a przekazanego do spełnienia świadczenia na rachunek przekazującego.

Instytucja przekazu polega więc zasadniczo na ułatwieniu spełniania świadczeń wynikających ze stosunków zobowiązaniowych i uproszczeniu obrotu. Zakłada istnienie trzech podmiotów i sprowadza się do tego, że jedna osoba (przekazujący) poleca innej osobie (przekazanemu) spełnienie określonego świadczenia na rzecz osoby trzeciej (odbiorcy przekazu). Dalej należy wskazać, że instytucja stanowi wyraźną i samodzielną podstawę dla dokonywania czynności prawnej o charakterze upoważniającym i nie jest czynnością odnoszącą się do przedmiotu świadczenia, ale co istotne oświadczeniem woli przekazującego wyrażającym zamiar udzielenia podwójnego upoważnienia (por. Kodeks cywilny. Komentarz, red. prof. dr hab. E. G. i inni, Rok wydania: 2013 Wydawnictwo: C.H. B., Wydanie:5).

Dla swojej skuteczności przekaz musi stwarzać podstawę do ustalenia świadczenia oraz osób upoważnionych, dla jego skuteczności nie ma natomiast znaczenia wskazanie w treści przekazu stosunku waluty czy pokrycia. Jak już wskazano przekaz jest czynnością prawną jednostronną, co powoduje, że nie wymaga akceptacji ani przekazanego ani odbiorcy. Nie wymaga również formy szczególnej. Istotnym jest również, że w myśl dominującego poglądu doktryny oraz orzecznictwa, z którym tutaj Sąd się zgadza, oświadczenie woli przekazującego powinno być złożone w sposób określony w art. 61 k.c. przekazanemu lub odbiorcy przekazu.

Dokonując takiej wykładni złożonego oświadczenia woli Sąd oparł się nie tylko na literalnym brzmieniu przedmiotowego oświadczenia woli, ale także na całokształcie okoliczności towarzyszących przedmiotowej umowie. W tym miejscu należy w ocenie Sądu jeszcze raz zwrócić uwagę, że wbrew twierdzeniom pozwanego, oświadczenie woli przekazującego może być złożone przekazanemu bądź odbiorcy przekazu. Tym samym złożenie przez pozwanego (przekazującego) oświadczenia woli powodowi (przekazanemu) było wystarczające dla skutecznego ustanowienia przekazu. Należy również zwrócić uwagę, że użycie przez strony sformułowania „...Strony umówiły się...” nie oznacza wcale, iż oświadczenie złożone przez pozwanego nie było czynnością jednostronną. Jest bowiem możliwe i wielce prawdopodobne, że w ramach prowadzonych pertraktacji strony doszły do wniosku, iż najkorzystniej będzie, z uwagi na charakter umowy oraz ciężące na nich inne zobowiązania, posłużyć się instytucją przekazu. W takiej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw do tego by oświadczenie woli składane przez przekazującego traktować inaczej niż jako jednostronne oświadczenie woli. Nie należy również tracić z pola widzenia faktu, że jeszcze tego samego dnia, a więc 30 września 2010 roku, powód (przekazany) oświadczył J. C. (2) (odbiorcy przekazu), że przyjmuje przekaz, na co ten wyraził zgodę (k. 36). Podjęte przez powoda działanie, a przede wszystkim czas, w jakim zostało wykonane pozwalają na przyjęcie, że było ono wynikiem wykonania przedmiotowej umowy i zawartego w niej polecenia przekazu. W innym wypadku działanie powoda należałoby uznać za co najmniej niezrozumiałe, a nawet zmierzające do oszukania pozwanego, czego ten w trakcie postępowania w żaden sposób nie wykazał.

W tej sytuacji bezsprzecznie uznać należy, że wyegzekwowane od powoda na skutek wszczętego przez pozwanego, za pośrednictwem swojego pełnomocnika, świadczenie w kwocie 215.307,11 zł było świadczeniem nienależnym, bowiem powód dokonując na rzecz J. C. (2) zapłaty zgodnie z poleceniem przekazu zwolnił się z ciężącego na nim wobec pozwanego zobowiązania.

Jednocześnie również, gdyby uznać, że wolą stron było ustanowienie zastrzeżenia zapłaty na rzecz osoby trzeciej (vide art. 393 § 1 k.c.), to również w takiej sytuacji świadczenie wyegzekwowane na rzecz pozwanego, jako nienależne winno zostać przez niego zwrócone powodowi.

Bez wdawania się w szczegóły należy wskazać, że treścią takiego zastrzeżenia jest zobowiązanie dłużnika, do spełnienia świadczenia na rzecz osoby trzeciej. Umowa wiąże wyłącznie przyrzekającego (powód) i zastrzegającego (wierzyciel), a stosunek ich łączący określa się mianem stosunku pokrycia. Obowiązek dłużnika świadczenia na rzecz osoby trzeciej realizowany jest w ramach stosunku zapłaty. Osoba trzecia nie jest stroną umowy, a sens włączenia tego podmiotu w strukturę zobowiązania wyjaśnia stosunek łączący ją z wierzycielem (stosunek waluty). Podkreślić również należy, że jeżeli strony umówiły się, że dłużnik ma spełnić świadczenie do rąk osoby trzeciej, nie określając jej sytuacji

prawnej, to zastrzeżenie takie uprawnia osobę trzecią do żądania spełnienia świadczenia na jej rzecz (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2000 roku, sygn. akt I CKN 711/00, (...)).

Co do zasady jednak wierzyciel (pозwany) może rozwiązać zastrzeżenie, jednakże z treści art. 393 § 2 k.c. wynika, że zastrzeżenie na korzyść osoby trzeciej może zostać rozwiązane najpóźniej do chwili, gdy osoba ta oświadczy którejkolwiek z nich, że ze swojego uprawnienia zamierza skorzystać. Złożenie przez osobę trzecią oświadczenia o przyjęciu zastrzeżenia na jej korzyść czyni takie przysporzenie definitywnym.

W realiach sprawy niniejszej wbrew twierdzeniu pozwanego jego oświadczenie z dnia 27 grudnia 2010 roku było bezskuteczne wobec oświadczenia J. C. (2) z dnia 30 września 2010 roku. Oświadczenie to bowiem, w sytuacji kiedy uznamy, że w realiach niniejszej sprawy mamy doczynienia z instytucją zapłaty do rąk osoby trzeciej, należy interpretować jako oświadczenie złożone dłużnikowi (powodowi), przedmiotem którego jest o chęć skorzystania z zastrzeżenia przewidzianego umową (vide art. 393 § 2 kc). Tym samym fakt spełnienia przez powoda zobowiązania na rzecz J. C. (2) zwalniał go z zobowiązania wobec pozwanego.

Mając na uwadze powyższe rozważania wyrok zaoczny z dnia 7 grudnia 2012 roku należało utrzymać w mocy.

Na zasadzie § 6 pkt 7 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd przyznał adwokat M. P. kwotę 8.856,00 zł (7.200 zł x 23% VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu z urzędu. Jednocześnie na zasadzie art. 113 ust 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.